

naša zvezda

Posvetitev

Sprejmi moje srce, o Gospa,
ki ga burijo vihre svetá,
rad bi umaknil se mrzlim ljudem
in živel v naročju Materinem!

Sprejmi, o sprejmi to srce zdaj
in če bi vprašal kdaj ga nazaj,
ne poslušaj moje prošnje,
Tebi sem dal ga, Tvoje je!

Ko pa izpil bom kelih dni
in bo konec moje poti,
k Sebi pokličí, Mati, me v raj,
kjer bom častil te vekomaj!

ZDRAVA MARIJA + BREZMADEŽNA

Zdrava, milosti polna, ker je gospod s teboj + Od začetka tvojih potov si bila njegova in on tvoj. Zdaj si blagoslovljena med vsemi ženami, ti edina, brezmadežna, prelepa, raj zemlje in nebo na zemlji, košček naše zemlje, nikdar preklete in vekomaj blagoslovljene. + Domotožje se vzbuja v nas ob spomenu nate. Domotožje za milostjo in blagoslovom, ki smo ga izgubili, za paradizem. + SVEIA MARIJA, PROSI ZA NAS! + Iz zemlje si vzeta, a visoko nad zemljo stojiš. Pod teboj, okrog nas in v nas, je grenko morje zbesnelih strasti: SVEIA MARIJA, PROSI ZA NAS GREŠNIKE + Peklenska kača sika zdaj na nas: tvoje otroke. Pomagaj nam, močna, da bomo bojevali dober boj. Milost nam izprosi in svoj blagoslov nam daj mati. KAJI mi gremo za teboj, mi hočemo k tebi

Brezmadežna

Spisal p. V. M. Vrtovec S. J.

Risal Stanko Gladnik

V imenu Brezmadežne prosimo: Vsak kongreganist naj daruje 8. decembra sv. mašo z obhajilom za slovensko dijaško mladino: da bi se rešila brezbožnega komunizma, da bi postala in ostala verna in čista, složna in močna, da bi rastle ob Mariji in sveti evharistiji.

Kongreganist sem

① Po Mariji — ② jaz sam — ③ in drugi — k Jezusu!

① *Marijin kongreganist sem, če sem pravi otrok Marijin po zgledu Jezusa Kristusa.* P. 40.

Ljubim Jo!

Ona je moja mati,
jaz sem njen otrok!

Moli svoj rožnivenec P. 34.
Svoje tri zdravamarije

Služim Ji!

Ona je moja kraljica
in jaz sem se zavezal v Njeno službo! P. 27.

Kongregacijska pravila izpolnjuj P. 23, 32.
Kongregacijskih vaj se udeležuj P. 6, 8, 41.
Novih kongreganistov poišči P. 43.

„In bil Ji je pokoren.“

Moje zaupanje velja Njej!

„Pod Tvoje varstvo . . .“

Hočem Jo posnemati!

„Glej, tvoja mati.“

Kako bi bila Marija to naredila?
prenesla? sodila? P. 40.

Ljubim Njeno kongregacijo in Njene kongreganiste!

Po bratovsko moramo skupaj držati P. 45.
ter za kongregacijo in drug za drugega moliti!
Obvezni odnos do kongregacijskega časopisja! P. 67.

② *Marijin kongreganist sem, če — kakor v Mariji — Kristus živi v meni.*

Moram in hočem postati svetnik! P. 1.

„Glej, dekla sem Gospodova!“

Odkritosrčno moraš hrepeneti po
svetosti v svojem stanu!

Hočem in moram dobro moliti!

„Marija pa je vse to v Svojem srcu ohranila.“

Bodi zares pobožen!
Vsakdanje premišljevanje P. 34.
Jutranje darovanje svojega dela
Jutranja molitev

Moram in hočem biti čist v svoji vesti!

„Zdrava Marija, milosti polna, Gospod je s Teboj!“

Večerno izpraševanje vesti P. 34.
Pod vodstvom stalnega spovednika P. 36.
Duhovne vaje z dolgo spovedjo vsako leto P. 9, 38.
Neoporečna čistost nravi P. 23, 35.

Sv. maša in pogostno sv. obhajilo je moje
življenje, moja moč! P. 34, 39.

„Pod križem Jezusovim je stala Njegova Mati.“
„In beseda je meso postala in med nami prebivala.“

Zvest sem Cerkvi, P. 33.

Pokoren vsaki zakoniti oblasti! P. 44.

„Storila sta vse po postavi Gospodovi.“

③ *Marijin kongreganist sem, če — kakor Marija — prinašam Jezusa v duše.*

Hočem biti apostol Kristusove cerkve! P. 1.

Katoliška načela in katoliško življenje P. 33.
Poslušnost vodstvu Cerkve
Nobenih človeških ozirov

„Apostoli so bili skupaj z Marijo . . .“

Hočem biti apostol s svojim zgledom! P. 33.

Katoliški značaj

Hočem biti apostol z uslužnostjo!

Kakor Marija pri Elizabeti in v Kani Galilejski.

Dela telesnega in duhovnega usmiljenja
Apostolstvo molitve P. 12, 43
Zmerom podpirati vse, kar je dobro

„Marija je hitro šla v gore . . .“

Hočem biti apostol s svojo kongregacijo!

Vsaj v eno sekcijo apostolstva P. 13, 14, 42

Marijin kongreganist nisem:

če se samo vpišem v kongregacijo
če se samo udeležujem sestankov kongregacije
če samo svetinjico nosim.

Pač pa sem Marijin kongreganist:

če vse svoje žive dni „hodim k Mariji v šolo“ (Benedikt XIV) da se od Nje naučim:
v vseh svojih mislih, besedah in dejanjih stremeti po svoji lastni krščanski popolnosti in dušnem zveličanju drugih —
zato da iz samega sebe izoblikujem pravo podobo Kristusovo.

Marijin kongreganist hočem biti:

ker sem se Ji pri sprejemu:
s svojo častno besedo slovesno posvetil;
ker sem si Jo izbral kot svojo Kraljico, Varuhinjo in Mater;
Ker po Mariji pridem k Jezusu.

O kako lep je čisti rod

Čistost je veselje in sreča.

Sleherni človek bi rad bil srečen in vesel. Za srečo se žene to bedno človeško srce, žene se od rojstva do groba. Le da srečo mnogi tam iščejo, kjer je ni. Škof Slomšek se sprašuje v pesmi: »Preljubo veselje, oj kje si doma?« Tu pa tam povpraša za veseljem, a ga ni; naposled ga pa najde le v poštenem, čistem srcu. Kdor sramežljivo živi, ta ima vso notranjost ubrano in je vse v redu v njem; veselje je pa odmev urejenega duha. Veselje je zmagovalni vrisk duše, ko ji gre dobro, — ko je vse tako v njej, kakor hoče in naroča Bog. Veselje je sončnost, ki še drugim sveti in še druge ogreva. — Že bežen razmislek ti pove, zakaj je veselje nezdržljivo z grehom, zakaj pa se s poštenjem stalno družijo in brati.

Noben brušen diamant ti sveta ne pokaže v tako lepih, nebeških barvah, kakor ti ga čistost. Skozi noben kristal se

božje stvarstvo ne vidi tako očarljivo kakor skozi nedolžno oko. Le sramežljiv fant se zna od srca nasmejati, da se zableste oči in da ves obraz zažari. Nečistnik pa ima že na čelu zapisano nesrečo, ki mu mori dušo. Trde in odurne poteze okrog ust mu je začrtala strast. Njegov pogled je oster in nelep. Tudi kadar se smeje, to ni iskreč se radosten smeh, ampak le bolj suh krohot, temen odmev notranje teme. Kača se je priplazila v mladostni raj ter v njem vse oskrunila in zastrupila.

Nemški nabožni pisatelj Alban Stolz (Stolz) je nekje zapisal, da ni razen tabernaklja nič vidnega na zemlji, kar bi Bogu tako gotovo in tako zelo ugajalo, kakor mu ugaja nedolžen otrok. Lahko pa bi še dostavil: Še bolj drag mu je pa odrasel nedolžen fant.

Francoski vzgojni pisatelj Russo (Rousseau) ni pravno živel. Pa se tudi on iz svojih pravnih zablod klanja čistosti in

Za idealom

Prečastili g. pater!

Morda se še spominjate večera ob tabornem ognju, ko sem jemal slovo... Takrat še nisem vedel, da bom čez nekaj dni — vojak. Ko je minul zabavni del večera, ste mi rekli, naj spregovorim svojim mlajšim tovarišem-kongreganistom kratko besedo. Za trenutek sem bil v zadregi. Pa sem se spomnil na pismo, v katerem mi je opisal dijak svoje silno težko življenje v očetovi hiši. Vzel sem to pismo in bral iz njega o telesni in duševni revščini. O neprestanih bojih, ki jih bije mlad fant s svojimi domačimi, z očetom in starejšim bratom, ker hoče za vsako ceno ostati veren, dober in pošten.

Tovariši so mirno, vase zamišljeni, poslušali. Ogenj je prasketal in nemirno plapolal v lahнем vetru, zvezde so sijale nad taboriščem. Jaz pa sem nadaljeval: Vi, mladi tovariši, ste srečnejši od tega dijaka. Imate dobre starše, brate in sestrice. Toda ste tudi tako odločni v borbi za svojo dušo, za svoj ideal, kakor tale dijak? Morda bi nas moralo biti sram spričo mnogih tovarišev, ki živijo v težkih okoliščinah, pa so boljši in plemenitejši od nas.

Pozneje, g. pater, sem fanta potolažil. Kar je težkega, sem mu govoril, daruj Jezusu za spreobrnjenje svojih staršev in za svojo srečo v Bogu. — Odslej ni več tožil, tako miren se mi je zdel. V trpljenju je zorela mlada duša in v njej je dozorela velika odločitev: *introibo ad altare Dei* — pristopil bom k oltarju... duhovnik. Prosil me je, naj mu pomagam, da doseže svoj ideal.

V pismu pa, ki sem ga prejel te dni, mi piše med drugim: »Kako si želim, da bi kdaj z domačimi molil... da bi mogel brez zasmehovanja opravljati kleče ob svoji postelji večerno molitev... Ljubim svoj dom, čeprav je tako žalostno doma.

Bolj kot kdaj prej sem se oklenil misli, da postanem duhovnik. Sklenil sem varovati svetli plamen v svoji duši, ki ga je vžgala božja milost. Čuvati hočem svoj poklic in Vas prosim, molite zame, da ga ohranim.

Sladka je misel, da bi služil le Bogu, le Njemu se daroval popolnoma. Kako sem srečen! Kako čudovito me vodi Bog od detinskih let pa do danes! Ne bojim se trpljenja. Želim si ga celo, da v njem postanem podoben Njemu, čigar služabnik želim postati. Res, treba bo žrtev in zatajevanja, treba bo premagati nešteto ovir. A Bog me kliče! Z dobro voljo in z božjo pomočjo si upam premagati vse zapreke. Upam in zaupam v božjo pomoč, v varstvo Matere Marije...«

Pozdravite mi, g. pater, moje mlajše tovariše kongreganiste! K prazniku Brezmadežne jim želim obilo milosti, da bodo zvesti ostali svojim idealom. Naj se v molitvi spomnijo tudi na dijaka, ki ga Bog po strmi poti vodi do zvezd. Tudi Vam ga priporočam v molitev. Ali boste šli na »zimovanje« in smučanje za božič! Rad bi šel tudi jaz z Vami! Obilo veselja Vam želim z Vašimi dijaki in Vas lepo pozdravljam v Kristusu Jezusu.
Kongreganist-vojak.

piše: »Najlepši in najočarljivejši od vseh ljudi je mlad človek, ki je do svojega dvajsetega leta ohranil svojo nedolžnost.«

V osmini Brezmadežne, dne 14. decembra leta 1931, je v Gorici umrl dvajsetletni Karlo Fornazarič, črnolas in črnook fant, vitke, visoke rasti. Ko ga je ljudstvo hodilo kropit, je polagalo bele nageljne okoli njega in s tem izražalo spoštovanje pred njegovo nedolžno mladostjo, ki je odhitela v božji zaton. Nad umrlim je plaval dih nadzemskega miru in tihega veselja, da starši kljub izgubi tega edinega sina skoraj niso čutili žalosti.

Od angelske mize ni izostal nobeno jutro, če ga le bolezen ni ovirala. Med molitvami je imel najrajši ono, ki je najbolj navadna: rožni venec; še mrtev si ga je imel ovitega okoli tihih rok.

Božja mati Marija mu je bila tako draga, da je tudi na smrtni postelji, ko je komaj še dihal, pel njene pesmi. Nekoč se je z očetom celih osem ur trudil po višarskih strminah, da je prišel do Marijinega svetišča. Dvakrat je bil v Lurdu. Ko je ob procesiji klečal med bolniki, je tako glasno in prisrčno ogovarjal Marijo, da so okoli klečeči imeli solzne oči od ganotja, čeravno njegovih slovenskih klicev niso razumeli. Zlasti zato bi bil rad ozdravel, da bi postal duhovnik in delal za Jezusa in Marijino čast in dušni blagor goriškega ljudstva, zlasti fantov. Marija mu ni dala zdravja, pač pa mu je naklonila toliko milosti, da se je romanja vedno hvaležno spominjal. Odkar je bil sprejet v dijaško Marijino družbo, je vsako leto za 8. december zvesto pošiljal ponovitev posvečenja. Zadnja njegova molitvica je bila »O' Gospa moja«; počasi in prisrčno jo je odmolil.

Greha se je od prve mladosti najskrbneje ogibal. Zlasti je pazil na sveto čistost. Biti v vsem čist in sramežljiv, to se mu je zdelo samo po sebi razumljivo. Čistost je bila bistvena lastnost njegove osebnosti. Ko je ležal na mrliškem odru, so njegove roke držale ob srcu belo lilijo, ki jo je imel tudi že na dan prvega svetega obhajila v roki. Zato je pa njegov mrtvi nasmeh bil nepopisno lep: bil je nasmeh dušno dozorelega, nedolžnega fanta, v katerem je vladala duhovnost ter služila Bogu, telo je pa zvesto sodelovalo.

Tudi iz našega rodu in iz naših razmer se torej morejo razvesti svetniške kreposti.

V 5. spevu »Pekla« opisuje Dante, pesnik slovite »Božanske komedije«, posmrtno trpljenje nečistnikov.

*Bolesti mi začno glasovi plati
zda na uho; kjer so noge mi stale,
zda pretresljivo slišal sem jokati.*

*Vse luči v kraju so le-tem molčale,
ki tuli kot morje ob uri hudi,
če vetrov vojska tepe mu obale.*

*Peklenska vihra, ki nič o zamudi
ne ve, viharo goni v krog duhove;
vrteč jih večno mučiti se trudi.*

*Ko so stopili na ostré robove,
glasi se jok in kriki vmes zategli:
Boga, lastnosti kolnejo njegove.*

*Spoznal sem, da to vrsto muk dosegli
so v svojo kazen grešniki meseni,
ki svoj razum so v strasti jarem vpregli.*

*Kot škorce v pozni nesejo jeseni
peroti vzgor, — in gost oblak je roja —
lako trpe duhovi pogubljeni:*

*puh sem in tja in gor in dol jih poja;
nikdar jim up pred oči ne postavi
vsaj manjše kazni, če že ne pokoja.*

*In kakor žalostno kriče žerjavi,
letaje v dolgi vrsti pod oblaki:
tako duhovi žalostno ječavi
vršijo sem in tja v viharinem mraki.*

„Pisal sem vam v pismu, da ne občujte z nečistniki.“ (1 Kor 5, 9.) Jezuitski pater Roh, živahen Švicar, je kot študent nekoč šel na sprehod. Pridružil se mu je tovariš, ki je začel peti nesramno popevko. Roh ga je brez opozorila sunil v umazan jarek. Mladini je pozneje večkrat omenil to zgodbo; dostavil pa je, da ko ga je že po vseh udih trgalo, ga po desni roki nikoli ni — očitvidno zato ne, ker je onega pokvarjenca poslal v blatno občestno kopel, kamor edino je spadal. Katoličan nikoli ne sme delati vtisa, kakor da si ne upa slabega storiti, ampak naj pokaže in poudarja, da tega neče in ne mara, ker Boga, krepost in srečo bolj ceni kakor pa kratkotrajen in omotičen užitek strasti, za katerim trdo stopata kes in stud.

Ta stran je vzeta iz knjige dr. Fr. Jakliča »SVETLA POT«. Imaš že to knjigo? Če je še nimaš, nabavi si jo! (Povej svojim staršem, da bi jo rad imel!) Ne prečitaj je naenkrat: preberi iz nje to in ono poglavje, kakor ti bo prišlo prav. Knjigo pa uvrsti med ostale knjige svoje male knjižnice in ko pride prijatelj k tebi na obisk, mu reci: »Glej to knjigo! Jo že imaš?«

Z letalom za zlatom

(Dalje.)

David prikima in tako odideta. Na obeh bregovih potoka so bile razmetane s snegom pokrite skale, zato sta rajši stopala po ledu in kar dobro napredovala. Orjaške čeri na obeh straneh doline so ju neprijetno spominjale, da sta v pravcati ječi. Kajti bilo je več ko gotovo, da teh strašnih sten ni mogoče preplezati; prav tako gotovo pa tudi od zunaj nista smela pričakovati nobene pomoči.

»Oblači se,« reče David. »Začelo bo močno snežiti, kajti čas je, ko se začne tajati.«

»Potem pa le hitiva!«

Pot do vrha doline je bila dolga in naporna. Pa tudi tu sta prišla do prav takega žrela, kakor sta ga ob pristanku letala videla v spodnjem koncu doline; bilo je vrtoglavo strmo in strašno ozko. Čeri na obeh straneh so kipele kvišku kakor stene nebotičnika. Nad glavo niso videli drugega ko ozek pas sivoga neba. Led na dnu žrela je bil grozno razdrapan in nagruden v velike klade, ki sta morala čez nje oprezno plezati. Tedaj sta začula grgrajoč glas, kakor da bi kdo iz velikanske steklenice izlival vodo, in nenadoma sta stala na robu velike luknje v ledu, kjer je čista zelena voda plesala v počasnem vrtincu. Razpoka je segala od brega do brega, zato je bilo nemogoče, da bi prišla čez.

»Prav tega sem se bal,« je rekel David. »In vem, da na spodnjem koncu ne bo nič boljše.«

»Bova že videla,« reče Tomaž. Res je bil tudi sam do obupa razočaran, vendar pa tega ni hotel pokazati, da ne bi David izgubil poguma.

Vrnila sta se k Meteorju in David ga je še enkrat pregledal. A zmajal je z glavo. »Nič si ne bova mogla z njim pomagati, kajti imeti bi morala kovačnico in orodje.«

»Ali bi potem ne bilo pametneje, da zaloge pobereva ven?« vpraša Tomaž. »Ako se namreč led začne nenadoma tajati, bi utegnila imeti velike sitnosti.«

»Nekaj jih bova seveda že vzela in jih spravila v tabor. Seveda ne bova več ostala pri studentu s plinom. Poiskati si morava novo taborišče, kajti sneg bo zdaj zdaj tu, če se ne motim.«

»Tamlje pod ono veliko skalno ploščo bo kar dobra streha,« predlaga Tomaž.

Oprta si torej vrečo moke in jo odnese pod čeri. Velika ploščnata skala je štrlela iz gorske stene in nudila pod seboj dosti prostora za vse zaloge iz Meteorja in še fantoma prenočišče. Vse sta znosila pod ploščo; zadnji zavoj, ki je kril dinamit, sta pa prav varno spravila v neko razpoko, da vlaga ni mogla do njega. Potem sta sedla in nekaj

mrzlega pojedla. Nebo se je pa še vedno bolj temnilo.

David je vstal. »Tomaž, pojdiva gledat še spodnji konec doline!«

6. »Dosmrtna ječa.«

Spodnje žrelo je obetalo boljši izhod nego zgornje, saj je zgoraj bilo zaledenelo čez in čez. V divjem neredu so vsepovsod štrlele grmade velikih ledenih klad in fanta sta morala izrabiti vse svoje plezalske spretnosti, da si nista polomila nog in vratov. Ko sta priplezala že precej nizko, sta pa začula grozljivo bučanje. Z največjo težavo sta se priplazila okoli ovinka in spoznala, da je bil njun strah več ko upravičen. Zagledala sta namreč pod seboj dvanajst čevljev visok slap, kjer je voda v velikem toku drla izpod ledene odeje in padala v globoko krnico. Pene, ki jih je metal slap, so zmrzovale in čeri na obeh straneh obkladale z ledenimi plastmi.

Preko te ovire seveda nihče ne bi mogel.

Tomaž pa ni hotel Davidu pokazati, kako zelo mu je upadel pogum, ampak je rekel: »Brez čolna ne prideva čez. Zato ga morava nekje dobiti. In mislim, da nama bo Meteorjev sedežni del kar dobro služil.«

»In ti misliš, da prideš s svojim čolnom preko slapu? Kako pa?« se mu posmehne David.

»Ko se led staja, ne bo več slapa, ampak samo strma brzica. Bož videl, David, da se nama posreči.«

David se ozre kvišku. »No, vidiš, sneg že naletava. Pojdiva v tabor!«

Obrnila sta se in lezla nazaj proti vrhu žrela. Še nista bila sredi pota in že je bil sneg gost ko megla, da se je kar stemnilo. Plezanje čez ostre in razdrapane ledene gmote, ki so se jim robovi že skrivali pod snegom, je bilo obupno naporno. Padala sta in padala, pa sta na vso srečo vendarle odnesla samo nekaj prask in tako sta bila končno prav zadovoljna, da sta prišla spet na ravni led v grapi. A preden sta dospela do svojega tabora, sta bila kakor snežena moža.

Vsi veliki snežni viharji na severu prihajajo jeseni ali pa spomladi, in včasih je prav tisti, ki najavlja taljenje ledu in konec zime, nad vsemi najhujši. To noč je ves čas snežilo. Preden sta šla spat, sta fanta nametala okoli tabora visoke kupe snega, da bi imela zatišje, zjutraj sta bila pa že popolnoma zametena. Snežilo pa je še vedno in še nadaljnjih osemnajst ur. Meteor je bil ves pod snegom, ki je segal že do pasu. Napravila sta si gaz do luknje v ledu na potoku, kjer sta zajemala vodo. David je bil že ves nestrpen, ker sta morala samo čakati.

»Postalo je precej topleje. Vsak čas se lahko začne led tajati.«

»Zato bova jutri morala Meteor potegniti iz snega,« reče Tomaž.

»Prav, saj če še njega izgubiva, sva tudi sama izgubljena.«

Zgodaj sta šla počivat. Kaj sta pa tudi drugega hotela? Tomaž je zaspal in sanjal, da goni pasjo vprego, da pa se psi kar naprej med seboj koljejo in jih ne more pomiriti. Zbudil se je s

pasjim laježem v ušesih in čutil, da je nekaj narobe. Pa je tudi bilo narobe in še prav hudo, kajti skozi noč je bobnela in šumela deroča voda.

»David, taja se!« je glasno zavpil. »Vstani! Rešiti morava letalo!«

David je planil pokonci in se hitro obul. Bilo je še temno, vendar pa že toliko dan, da sta v beli planjavi razločila širok temen trak. Bila je voda, ki je divje drla navzdol. Stekla sta ven. Deževalo je in toplina je bila nad lediščem.

Tomaž je prižgal žepno svetilko in njeni prameni so osvetlili letalo, še vedno na prejšnjem mestu. A že ga je vsepovsod obkročala voda, ki je z vsako minuto naraščala. Pognal se je naprej v ledeno mrzlo vodo, ki mu je segala do kolen. David pa ga je zagrabil.

»Le počasi! Če te pograbi tok, je po tebi!«

»Led pod vodo še dobro drži. Gotovo se je ledu oprostil samo kak pritok, ne glavna reka.«

»Tomaž, počakaj, da skočim po vrv! Privežeš si jo okoli pasu, jaz te bom pa držal. Potem boš pa skušal privezati letalo.« Z vrvo okoli pasu se je Tomaž drugič spustil v vodo. Ko je prišel do Meteorja, mu je voda segala že do pasa in moral je zelo paziti, da ga ni spodnesla. Tudi je bila strupeno mrzla. Vendar pa se za to ni navel, ampak splezal na sedež, privezal vrv za propeler, potem pa se ob njej s težavo vrnil na breg. Nato sta z Davidom začela vleči za vrv.

Meteor se je počasi preokrenil in se bližal bregu. Tako sta ga spravila do brega, naprej pa ni šlo, ker je pobočje bilo preveč strmo. Z dvema koncema vrvi sta ga privezala na veliko skalo, potem pa do kože premočena in premražena stekla v svoje zavetišče in zakurila. Slekla sta obleklo in se zavila v odeje. Tedaj pa se je že daniilo, povodenj je grmela vse močneje in voda vse bolj naraščala. Tako hitro se je dvigala, da je pokrivala skalo za skalo. Divje je bučala, in odmevalo je od čeri do čeri na obeh straneh grape tako, da sta se brata komaj razumela. V kotlu je zavrelo in Tomaž je pripravljaj čaj, David pa je stal ob strani in gledal v vodo.

»Tomaž, vrv je že strašno napeta.«

»Storila sva vse, kar je bilo v najini moči,« mirno odvrne Tomaž. »Pojdi rajši semkaj in se ogrej s čajem!«

»Naša Zvezda« 1937/38

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru ločeno za dijake in dijakinje (dr. T. Klinar).

Za dijake jo urejuje p. V. M. Vrtovec S. J.

Izhaja 14-dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu: 14 števil.

Stane:

celoletno po pošti za dijake 8.— din;
celoletno za nedijake 15.— din,
posamezna šte. pri poverjeniku za dijake —.50 din, za ostale 1.— din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ulica 12/II. (Ljudski dom).

Rokopise naslavlajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Tiska Jugoslov. tisk. v Ljubljani (K. Čeč).